

indvendt, at det maatte vilde have sine Banffeligheder at finde Medlemmer, som kunde og vilde gaa ind paa Løsningen af en saadan Opgave. Jeg tror, at det afgørende her maa være, om det er en Opgave, som Folketinget har en naturlig Forpligtelse til at faa løst. Hvis det er saa, at man ogsaa af Folketinget kan forlange det mest mulige og i alt Fald det nødvendige, ydet i Henseende til Lovens Form, saa tror jeg ogsaa, at man maa gaa ud fra, at Forsamlingen rummer Kræfter, som ere i Stand til at tage denne Side af Lovgivningsarbejdet op. Det er jo dog saaledes paa alle andre Punkter; man gaar ud fra, at Forsamlingen rummer tilstrækkelige Kræfter til at løse de Opgaver, som naturlig stilles den. Hvis denne Opgave hører til disse, tror jeg ogsaa, at man maa bygge paa, at Kræfterne findes, naar Kravet stilles. — Der er yderligere talt om, at et Udvalg som dette let skulde kunne vidtløftiggøre Forhandlingerne eller kunne føre til Kollision. Jeg tror, at Muligheden eller den overvejende Sandsynlighed derfor er afstaaren gennem den Form, hvori Flertallet nu foreslaar, at Udvalget sendes ud i Verden. Der er, saa vidt vi skønne, paa alle Punkter truffet betryggende Foranstaltninger over for alt, hvad der kunde ligne unødvendige Vidtløftiggørelser eller Kollisioner, der kunde volde Banffeligheder. Det er da altsaa Flertallets Mening, at Tinget ved at vedtage det Forslag, som her er fremsat, om Medsættelsen af et staaende Udvalg for Loves sproglige Ufsættelse, fører selve Sagen et Skridt videre, dels indirekte ved den moralske Indflydelse, det i det hele taget vil faa paa dem, der have med Lovudarbejdelsen at gøre, dels direkte gennem den Lejlighed, der er givet til at træde til, hvis man paa Sagerens tidligere Trin ikke skulde have fuldestgjort de Krav, som maa stilles til Lovens sproglige Form. Jeg skal derfor paa Flertallets Begne tillade mig at anbefale dets Forslag, samtidig med at jeg paa hele Udvalgets Begne anbefaler at vedtage den Beslutning, i hvilken man med den Myndighed, der staar til Tingets Raadighed, henvender sig til alle andre Deltagere i Lovgivningsarbejdet.

Gad: Jeg skal paa det Mindretals Begne, som kun delvis gaar med Flertallet, tillade mig nogle korte Bemærkninger. Jeg skal da først udtale ganske i Almindelighed, at vi ere fuldstændig enige med det ærede Flertal deri, at man paa bedst mulig Maade maa arbejde for, at Lovsproget kan blive saa danskt, saa let forstaaeligt og saa fast som muligt. Det er i alle Henseender vigtigt, baade fordi Lovene skulle læses og for-

staas af Menigmand, og tillige fordi selv de tyndigste paa Lovgivningsraadet ere i alle Henseender vel tjente med, at der er et fast og korrekt Lovprog. Vi ere derfor ogsaa fuldstændig enige med det ærede Flertal i at indstille den Beslutning, hvori saavel Regeringen som alle andre Dele af Lovgivningsmyndigheden, der have Lejlighed til at komme til at affatte og indbringe forskellige Forslag, som senere kunne blive til Love, opfordres til at have deres Opmærksomhed henvendt paa dette Punkt, og ikke alene dette, men vi mene ogsaa, at de skulle have Djnene mere aabne for denne formelle Side af Lovene, end man hidtil har haft. For saa vidt ere vi fuldstændig enige, og for saa vidt indstille vi begge til Tinget at vedtage den af os saaledes foreslaede Beslutning. Uenigheden mellem os opstaar først, naar vi komme til det næste Skridt og Uenigheden er da, det skal jeg tilstaa, ikke større, end at det Mindretal, hvortil jeg hører, indstiller Flertallets Forslag subsidiært. Dette, at vi indstille det subsidiært, vil sige, at vi opfordre Meningsfæller til at stemme for det som Ændringsforslag fremfor det foreliggende Forslag, men det vil ikke sige, at man til Slutning skal stemme derfor, tværtimod er vor Mening den, at i det Tilfælde, det bliver vedtaget fremfor det foreliggende Forslag, skal man stemme imod det hele. Sagen er nemlig den, at medens vi anse det Forslag, som er stillet af Flertallet, for at være en Forbedring, idet det Udvalg, der ønskes nedsat, faar en meget betydelig indskrænket Virksomhed i Sammenligning med den, der er foreslaet, saa mene vi dog, at det i alle Henseender vil være bedst at undgaa hele Udvalget. Jeg skal ikke fordybe mig i de forskellige Betragtninger, der kunde gøres gældende imod et saadant Udvalgs Virksomhed, det kom tilstrækkeligt frem ved denne Sags 1ste Behandling, og jeg kan henholde mig fuldstændig dertil. Men naar man nu har ment at svække Betydningen af de vægtige Indvendinger, som kom frem ved Sagens 1ste Behandling, ved at man har indskrænket Udvalgets Virksomhed, saa er det ganske vist et Gode, men jeg tror dog ikke, man maa sige andet, end at man samtidig dermed kommer ind paa noget, som man kalder en abnorm Foranstaltning ved at give Udvalget en Virksomhed, som man hidtil aldrig har tænkt sig, noget Udvalg skulde have, en Virksomhed, som de kunne lade ligge, naar de have Øyst, og optage, naar de have Øyst, og som dernæst, samtidig med at den kun kommer til at gøre sig gældende i Sager, hvor der er nedsat Udvalg, kun kommer til at være raadgivende. Dermed er Nysten